

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 292/2019-9

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 23. októbra 2019 v senáte zloženom z predsedníčky senátu Jany Laššákovej (sudkyňa spravodajkyňa), zo sudcov Petra Molnára a Ľuboša Szigetiho predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátom JUDr. Pavlom Gráčikom, Farská 40, Nitra, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 Tdo 75/2018 zo 6. marca 2019 a takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 8. augusta 2019 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), pre namietané porušenie základného práva

na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 3 Tdo 75/2018 zo 6. marca 2019 (ďalej aj „napadnuté rozhodnutie/uznesenie“). Ústavná sťažnosť bola odovzdaná na poštovú prepravu 5. augusta 2019.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a napadnutého uznesenia najvyššieho súdu, ktoré si ústavný súd vyžiadal, vyplýva, že sťažovateľ bol rozsudkom Okresného súdu Bratislava III (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 1 T 24/2005 z 23. marca 2016 uznaný za vinného zo spáchania trestného činu útoku na verejného činiteľa na skutkovom základe, že 29. novembra 2004 fyzicky napadol starostu obce [REDACTED] (ďalej len „poškodený“), a to po tom, ako poškodený začal fotograficky dokumentovať nelegálne realizované stavby rodinných domov v obci. Za to bol sťažovateľovi uložený trest odňatia slobody vo výmere dvoch rokov s podmienenečným odložením na skúšobnú dobu vo výmere dvoch rokov a zároveň uložená povinnosť nahradiť poškodenému spôsobenú škodu.

Proti rozsudku okresného súdu sťažovateľ podal odvolanie, ktoré Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) uznesením sp. zn. 1 To 90/2016 z 1. februára 2017 zamietol.

Proti uzneseniu krajského súdu sťažovateľ podal dovolanie z dôvodov, že zásadným spôsobom bolo porušené jeho právo na obhajobu a že rozhodnutie krajského súdu je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. V dovolaní sťažovateľ predovšetkým namietal, že nebola naplnená objektívna stránka trestného činu útoku na verejného činiteľa, pretože všeobecné súdy považovali poškodeného za verejného činiteľa a z vykonaného dokazovania nebolo zrejmé, či status verejného činiteľa poškodeného sa odvodzoval od jeho funkcie starostu alebo od toho, že mal údajne vykonávať činnosť stavebného dohľadcu.

Napadnutým uznesením najvyšší súd dovolanie sťažovateľa odmietol ako nedôvodné.

3. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti uviedol, že podstata trestného činu, ktorý spáchal, bola založená na tom, že na osobu poškodeného sa hľadelo ako na osobu verejného činiteľa. Počas celého trestného konania, ako aj v rámci dovolacieho konania sťažovateľ argumentoval tým spôsobom, že osoba poškodeného nemala v čase skutku status verejného činiteľa: „*Nebolo sporné, že poškodený bol síce starostom obce. Z vykonaného dokazovania bolo ozrejmene to, že poškodený mal byť údajne poverený za účelom vykonania činnosti stavebného dozoru, konkrétne za účelom vyhotovenia fotodokumentácie, s čím sa ja však nestotožňujem.*“

Najvyšší súd zastával názor, že keďže starosta obce vydával rozhodnutia ako stavebný úrad, mohol vykonávať činnosti stavebného dohľadu, a teda byť verejným činiteľom v tejto súvislosti. Podľa sťažovateľa skutočnosť, že starosta obce vydával rozhodnutia súvisiace so stavebným konaním, ešte neznamená, že bol oprávnený vykonávať činnosti orgánu stavebného dohľadu. Z jeho funkcie mu vyplývalo oprávnenie konať za obec ako za príslušný stavebný úrad. Sťažovateľ uvádza: „*Preto považujem uvedený záver, ktorý prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v napadnutom uznesení, za nesprávny a ničím nepodložený záver.*“

Opätovne, ani v rámci dovolacieho konania však nebol nijako vzatý do úvahy listinný dôkaz, ktorý bol riadne vykonaný v rámci prvostupňového trestného konania. Ide práve o stanovisko Krajského stavebného úradu v Nitre zo dňa 18.09.2006, č. KSUNR - 2006 - 736 - 002. Práve z uvedeného stanoviska veľmi jasne vyplýva záver o tom, že poškodený, ako starosta, nemohol vykonávať štátny stavebný dohľad, nakoľko nie je pracovníkom (zamestnancom) obce. Obmedzujúcim faktorom je v tomto prípade aj odborná spôsobilosť, ktorú by mal mať ako osoba vykonávajúca štátny stavebný dohľad, ktorú predpokladám, že nemal, i keď táto skutočnosť nebola vôbec predmetom dokazovania počas trestného konania.

Uvedený záver orgánu, ktorý mal kompetenciu vyjadriť sa k predmetnej záležitosti a mal najviac čo povedať k tomu, či mohol byť poškodený v pozícii verejného činiteľa, nebol vôbec akceptovaný. Záver prijatý Krajským stavebným úradom v Nitre je v priamom rozpore s tým, čo uvádzali jednak okresný a krajský súd v rámci trestného konania, ale aj v rozpore s tým, čo uviedol do znenia odôvodnenia (napadnutého uznesenia najvyšší súd, pozn.)...

Práve odpoveď na to, prečo nebol tento listinný dôkaz akceptovaný, absentuje v odôvodnení napadnutého uznesenia, pričom mám zato, že v dovolaní som poukazovaniu na relevantnosť stanoviska Krajského stavebného úradu v Nitre venoval skutočne dostatočný priestor. Vysporiadanie sa preto s týmto stanoviskom bolo podstatným pre zabezpečenie zákonnosti napadnutého uznesenia. Mám zato, že v tomto prípade, ak by aj mohlo byť konštatované, že poškodený nemohol vykonávať činnosť štátneho stavebného dohľadu, tak vykonával funkciu starostu a preto mal status verejného činiteľa nie je namieste, nakoľko v čase skutku nevykonával žiadnu činnosť, ktorá by mu vyplývala z jeho funkcie starostu. Preto nemohla byť naplnená podmienka, že by som mohol akokoľvek vplývať na poškodeného v súvislosti s jeho právomocou a zodpovednosťou.

... Poškodený však pri fotografovaní mojej nehnuteľnosti nijako nevykonával svoju právomoc (tým pádom jeho konanie neobsahovalo ani prvok moci a rozhodovania), keďže to nevyplývalo jednak z jeho funkcie starostu a ani z pozície osoby, ktorá vykonáva (resp. je poverená) výkonom štátneho stavebného dohľadu. Z toho dôvodu sa na poškodeného nemohlo prihliadať ako na verejného činiteľa. V tomto práve spočíva dôležitosť mnou predloženého a v konaní riadne vykonaného listinného dôkazu - stanoviska Krajského stavebného úradu Nitra.

Ani jeden zo súdov (okresný a ani krajský súd) sa však s týmto listinným dôkazom nijako nevysporiadali a tento nedostatok nebol vzhliadnutý Najvyšším súdom Slovenskej republiky.

Uvedený postup preto považujem za porušenie mnou vyššie v texte uvádzaných základných práv. Mám zato, že Najvyšší súd Slovenskej republiky mal prihliadnuť na uvedené skutočnosti a mal zrušiť mnou dovolaním napádané uznesenie (krajského súdu, pozn.)...

Poukazujem na to, že vzhľadom na podstatnosť tohto listinného dôkazu a jeho obsah bolo nutné, aby sa súdy s týmto listinným dôkazom riadne vysporiadali a ak mali v úmysle vysvetliť postavenie poškodeného tak, že bol v postavení verejného činiteľa v súvislosti s tým, že vykonával činnosť štátneho stavebného dozoru v čase skutku, boli zároveň povinné uviesť, prečo sa nestotožňujú so záverom plynúcim z predloženého a vykonaného stanoviska, ktoré jednoznačne svojim obsahom vylučuje možnosť, aby poškodený vykonával činnosť štátneho stavebného dohľadu.“

4. Sťažovateľ navrhuje, aby ústavný súd rozhodol týmto nálezom:

„Základné právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 06.03.2019, sp. zn. 3Tdo/75/2018, porušené bolo.

Zrušuje sa uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 06.03.2019, sp. zn. 3Tdo/75/2018, a vec sa vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky na ďalšie konanie.“

II.

5. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

6. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

7. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je s účinnosťou od 1. marca 2019 zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

8. Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

9. Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru každý má právo na to, aby jeho vec bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí senátu bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie.

11. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania,

- a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc,
- b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovел žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37,
- c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom,
- d) ktorý je neprípustný,
- e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou,
- f) ktorý je podaný oneskorene,
- g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

12. Podľa § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde sťažovateľ k ústavnej sťažnosti musí pripojiť aj kópiu právoplatného rozhodnutia, opatrenia alebo dôkaz o inom zásahu, ktorým malo dôjsť k porušeniu jeho základných práv a slobôd.

III.

13. K predloženej ústavnej sťažnosti ústavný súd v prvom rade považuje za potrebné uviesť, že táto nespĺňa všetky zákonom o ústavnom súde ustanovené náležitosti. Uplatnenie právomoci ústavného súdu je viazané na splnenie viacerých formálnych aj vecných náležitostí návrhu na začatie konania (čl. 127 ods. 1 ústavy, § 39, § 43 ods. 1 a § 123 ods. 3

zákona o ústavnom súde). V tejto súvislosti už ústavný súd opakovane uviedol, že všeobecné náležitosti návrhu musí spĺňať každý návrh, a to náležitosti týkajúce sa formy návrhu, ako aj jeho obsahu. Ústavný súd je potom viazaný návrhom na začatie konania (§ 45 zákona o ústavnom súde). Osobitne to platí v prípadoch, v ktorých osoby požadujúce ochranu svojich základných práv a slobôd sú zastúpené advokátom (III. ÚS 402/2017, III. ÚS 461/2018, II. ÚS 254/2019).

To znamená, že sťažovateľ je povinný k ústavnej sťažnosti pripojiť také prílohy, ktoré by slúžili aspoň ako dôkaz existencie zásahu, ktorý má porušovať jeho základné práva a slobody a proti ktorému ústavnou sťažnosťou brojí (III. ÚS 502/2016, II. ÚS 30/2018). Sťažovateľ v rozpore s § 123 ods. 3 zákona o ústavnom súde k ústavnej sťažnosti nepripojil kópiu napadnutého rozhodnutia najvyššieho súdu, ktoré označil ako porušujúce jeho základné právo na súdnu ochranu. Takéto zistenia štandardne vedú ústavný súd k výzve sťažovateľovi na doplnenie jeho podania s poučením, v akom smere je potrebné podanie doplniť, v akej lehote a aké sú prípadné následky nevyhovenia výzve.

14. V posudzovanom prípade však ústavný súd možnosť vyzvať sťažovateľa na odstránenie nedostatkov ústavnej sťažnosti podľa § 56 ods. 3 zákona o ústavnom súde nevyužil, keďže by to bolo neúčelné a nevhodné. Ústavný súd totiž na základe podkladov, ktorými disponoval a ktoré si vyžiadal z okresného súdu, dospel k záveru, že ani prípadné doplnenie ústavnej sťažnosti sťažovateľa o povinné náležitosti by nemohlo za žiadnych okolností viesť k prijatiu jeho ústavnej sťažnosti na ďalšie konanie. Obsah ústavnej sťažnosti sa totiž javí už v predloženej podobe ako zjavne neopodstatnený.

15. Podstata ústavnej sťažnosti spočíva v argumente, podľa ktorého sa najvyšší súd v odôvodnení napadnutého rozhodnutia nedôveryhodne vysporiadal s hodnotením listinného dôkazu, čo sa prejavilo v nedostatočnom odôvodnení napadnutého uznesenia a čo zakladá porušenie základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru.

16. O zjavnej neopodstatnenosti ústavnej sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného

orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím tohto orgánu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (I. ÚS 4/00, IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, IV. ÚS 288/05, II. ÚS 389/09, III. ÚS 288/2016).

17. Ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil (II. ÚS 21/96, III. ÚS 151/05). Úlohou ústavného súdu nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01, II. ÚS 67/04, II. ÚS 206/2015, III. ÚS 581/2015).

Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, IV. ÚS 16/09).

18. Do obsahu základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru patrí aj právo účastníka konania na dostatočné odôvodnenie súdneho rozhodnutia (napr. IV. ÚS 115/03, II. ÚS 209/04, III. ÚS 95/06), t. j. na také odôvodnenie, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd na tomto mieste zároveň pripomína, že všeobecný súd nemusí dať

odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia.

19. Ústavný súd teda zdôrazňuje, že pri posúdení napadnutého uznesenia najvyššieho súdu jeho úlohou nebolo preskúmať správnosť skutkových a právnych záverov, o ktoré najvyšší súd oprel svoje rozhodnutie. Úloha ústavného súdu sa v danom prípade obmedzila na posúdenie otázky, či sa najvyšší súd s právne relevantnou argumentáciou sťažovateľa (prezentovanou v uplatnenej ústavnej sťažnosti) vysporiadal adekvátne a preskúmateľne a či sú odôvodnenie napadnutého uznesenia, ako aj súdom zvolená interpretácia aplikovanej právnej úpravy ústavnoprávne akceptovateľné.

20. Najvyšší súd v napadnutom uznesení sp. zn. 3 Tdo 75/2018 zo 6. marca 2019 v súvislosti s námietkou sťažovateľa, či bol poškodený v postavení verejného činiteľa, v podstatnom uviedol:

«Skutok uvedený vo výrokovvej časti rozsudku Okresného súdu Bratislava III obsahuje všetky informácie a okolnosti priebehu skutkového deja nevyhnutné na identifikáciu tam uvedeného konania ako trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a), písm. b) Trestného zákona účinného do 31.12.2005. Okresný súd teda nepochybil, keď konštatoval naplnenie všetkých zákonných znakov skutkovej podstaty označeného trestného činu, pretože skutková veta je kompletná na vyslovenie takéhoto záveru. Kompetencie najvyššieho súdu v rámci prieskumného konania vyvolaného dovolaním týmto končia, nakoľko najvyšší súd nie je oprávnený preskúmať ani meniť správnosť a úplnosť zisteného skutku.

Pokiaľ ide o námietku obvineného, že neboli naplnené znaky skutkovej podstaty trestného činu útoku na verejného činiteľa podľa § 155 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, pretože objekt (nie objektívna stránka trestného činu ako nesprávne uviedol obvinený) tohto trestného činu absentuje, resp. starosta nemohol vykonávať stavebný dohľad v zmysle stavebného zákona a preto nemohol požívať ochranu verejného činiteľa, tu je potrebné poukázať na skutočnosť, že poškodený, ako starosta obce, spolu s [REDAKOVANÉ], vedúcou Stavebného úradu [REDAKOVANÉ], vykonávali dokumentáciu nelegálne realizovaných stavieb rodinných domov v obci [REDAKOVANÉ]. Z napadnutých

rozhodnutí oboch vo veci konajúcich súdov, v ktorých je obsiahnutá aj samotná výpoveď obvineného, taktiež vyplýva, že poškodený, ako starosta, vydal rozhodnutia práve v stavebnom konaní týkajúce sa obvineného, konkrétne zastavenie stavebných prác, odstránenie stavby, ako aj pokutu za pokračujúce stavebné práce. Z uvedeného teda vyplýva, že poškodený v minulosti vydával rozhodnutia ako stavebný úrad. Pokiaľ ide o objekt trestného činu útoku na verejného činiteľa, ako základný znak skutkovej podstaty predmetného trestného činu, je potrebné poukázať na § 89 ods. 9 Trestného zákona účinného do 31.12.2005, ktorý definuje verejného činiteľa...

Pojem „právomoc“ verejného činiteľa použitý v legálnej definícii § 128 ods. 1 Trestného zákona (§ 89 ods. 9 Trestného zákona účinného do 31.12.2005) interpretačné vyžaduje prvok moci a rozhodovania, čo znamená mocenské rozhodovanie na právnom podklade uplatňované voči fyzickým alebo právnickým osobám, ktoré môžu byť takým rozhodnutím obmedzené na svojich (inak právnym poriadkom garantovaných) právach. Nemusí ísť nevyhnutne o formalizované rozhodovanie (vydávanie rozhodnutí s určitými procesné predpísanými náležitosťami a formou), vždy je však spojené so zodpovednosťou za uplatnenie právomoci (R48/2017). Taktiež nemožno opomenúť skutočnosť, ktorá vyplýva zo skutkovej vety napadnutého rozsudku, že obvinený chcel od poškodeného „zajtra mať na stole to vyjadrenie“ a teda obvinený svojím konaním chcel pôsobiť na výkon právomoci verejného činiteľa. Na základe uvedeného, najvyšší súd konštatuje, že poškodený, ako starosta obce v minulosti vydával rozhodnutia, ktoré sa týkali aj obvineného a práve činnosť, ktorú vykonával, slúžila ako právny podklad, ktorý mohol byť uplatňovaný voči obvinenému, preto poškodený požíval ochranu verejného činiteľa a táto námietka obvineného je irelevantná.»

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd dospel k záveru, že najvyšší súd ústavne akceptovateľným spôsobom a v dostatočnom rozsahu posúdil vec sťažovateľa, zrozumiteľne a jasne odôvodnil svoje závery, postupujúc pritom v súlade s príslušnými ustanoveniami Trestného poriadku. Skutočnosť, že sťažovateľ sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010, III. ÚS 627/2017) rešpektuje názor,

podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a s právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

22. Pretože ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi namietaným porušením základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a napadnutým rozhodnutím najvyššieho súdu, ktorá by mala za následok porušenie sťažovateľom označených práv, ústavnú sťažnosť sťažovateľa v rámci predbežného prerokovania odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

23. Keďže ústavná sťažnosť bola odmietnutá ako celok, o ďalších návrhoch sťažovateľa formulovaných v sťažnostnom petite nebolo potrebné rozhodnúť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 23. októbra 2019